

YAZ 2021

BİŞNEV DERGİ

EDEBİYAT FİKİR SANAT

GARİP BELDE

EMANET

**İÇİMİZDEKİ
İRAKLARA**

KIŞ UYKUSU

**KALBİMİZDEN
ASILYORUZ
DARAĞACINA**

**GÖZ NEREDE,
YOL NEREDE,
YORDAM NEDİR?**

**HAYATIN
ANLAMINI
OKUMAK**

**EKRANA DOKUN,
KALBİME
DOKUNMA!**

BİŞNEV NEDİR?

Dinle!

BİŞNEV DERGİ

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

Bişnev! Dinle! diyerek başladık seyrimize.

Dileriz ki sahip çıkalım birbirimize, kardeş olalım.

Kalemlerimizi kuşanıp Hakikati arayalım.

**Yazdığımız, okuduğumuz her kelimedен
gönlümüze bir kıvılcım düşsün.**

**Kimi harfte kendimizi bulalım
kimi harfte Yaradan'dan ötürü sevdiklerimizi
kimi harfte Hakkı bulalım niyetindeyiz.**

**Okuyalım beraber "Bişnev Dergi"imizi.
Canı gönülden dinleyelim suskun seslerini dimağımızın.**

Besmelesi Bişnev olsun dostluğumuzun inşallah Dostlar!

İÇİMİZDEKİLER

2
4
7
9
10
12
13
15
16
17
18
19
21

EMEĞİ GEÇENLER

**EDİTÖRÜMÜZ YAZDI:
İÇİMİZDEKİ İRAKLARA**
Ayşenur Özden

GARİP BELDE
Nafia Anköz

DERMANSIZ CÜMLE
Funda Almaç Çelik

**EKRANA DOKUN,
KALBİME DOKUNMA**
Merve Tunçkaşık

ÇİZER: KÜBRA NUR DEMİRCİ

BULDUM BENİ
Seda Nur Çalışkan

GÜNYÜZÜ GÖZLERİMİ KÖR ETME
Halil İbrahim Gülyüz

SÜKUTUMA GÖMDÜM
Rabia K.

DENİZ
Adem Yağmur

ÇİZER: RÜMEYSA G.

**GÖZ NEREDE,
YOL NEREDE,
YORDAM NEDİR?**
Numan Karabudak

**KALBİMİZDEN ASILYORUZ
DARAĞACINA**
Meryem Binici

İÇİMİZDEKİLER

22

ÇİZER: Fatmanur Alper

23

**GÖNLÜMÜZÜN BELİ BÜKÜLMÜŞ
GENCİZ SAYILIR MI?
Mücahit Karataş**

24

**TEŞRİN
Hakan Aydın**

25

**BALCI AMCA
Funda Almaç Çelik**

27

**EMANET
Senanur Deniz**

28

**HAYATIN ANLAMINI OKUMAK
Meral Yıldız**

29

**KIŞ UYKUSU
Ayşenur Özden**

33

**ŞEFFAFLIK
Merve Açıksöz**

33

**SORDURMA
Merve Açıksöz**

34

**ACABA SENİ SEVİYOR MUYUM?
Rabia Yavru**

35

**SON YAZI: BİŞNEV NEDİR?
Fatma Zehra Akyiğit**

45

SOSYAL MEDYAMIZ

46

**Adım adım büyüyoruz birlikte...
WEB SİTESİ İSTATİSTİKLERİMİZ**

EKİBİMİZ

imtiyaz sahibi/sosyal medya ve reklam sorumlusu/tasarımcı/editör/yazar/şair/çizer.

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

editör/yazar/şair/çizer.

AYŞENUR ÖZDEN

yazar/şair.

MERAL YILDIZ

yazar/şair.

NAFİA ANKÖZ

yazar/şair.

SENANUR DENİZ

yazar/şair.

NİHAL SOY

yazar/şair/çizer.

KÜBRA NUR DEMİRCİ

YAZ 2021 YAZAR VE ÇİZERLERİMİZ

Ayşenur Özden, Nafia Anköz, Funda Almaç Çelik, Merve Tunçkaşık, Kübra Nur Demirci, Seda Nur Çalışkan, Halil İbrahim Gülyüz, Rabia K, Adem Yağmur, Rümeyza G, Numan Karabudak, Meryem Binici, Fatmanur Alper, Mücahit Karataş, Hakan Aydın, Senanur Deniz, Rabia Yavru, Merve Açıksöz, Meral Yıldız, Fatma Zehra Akyiğit

İLETİŞİM VE SOSYAL MEDYA ADRESLERİMİZ

www.bisnevdergi.wordpress..com bisnevdergi@gmail.com

MEVLANA

**İNSANI İLGİ İLE DİNLEMEK
İNSANA EN BÜYÜK
İKRAMDIR.**

...

AYŞENUR ÖZDEN

İÇİMİZDEKİ İRAKLARA

Vedalar yorar insanı. En son birine ne zaman veda etmek zorunda kaldın? Hayır hayır aklına ilk gelen bir sevda bahsi olmasın. Demek istediğim, en son ne zaman bir ayrılığa mecbur bırakıldın? Gidenin arkasından yerle yeksan olmak makul mü? Vedalar hep birinin gitmesiyle mi mümkün olur? Bilinmezlik.

Bundan birkaç yıl önce bir vedaya tanık oldum. Çaresizliği izledim acıdan sindiğim köşemde. Gidenin olmadığı vedalar ne ağırmiş meğer. Hatırlıyorum, mecburiyetler silsilesinde incecik bilekleri sallanıyordu ruhsuzluktan. Vedası bir başkasına değil canınaydı sanki. İçi çekilmişti. Ürperdim. Hayatım boyunca izlediğim en zarif andı belki de.

Kelimelerin tükendiği, feryat etmeye bile hakkı olmayan birinin hakkı gözettiği bir yerde yanına yaklaştım usulca. Sustum önce. Benim izlediklerimden sonra konuşmaya halim kalmamışken, o yaşadığı şeyin altında nasıl da ezilmiştir diye iç geçirdiğim anda nefes alışverişinin sesini duydum nihayet. İlk ses, "iyi misin?" Sessizlik. "Peki ne olacak şimdi, nereye gitti?" Öfkeli ani bir cevap. "Gitmedi o, mecbur bıraktılar." Sessizlik. Çöktüğümüz yerde onun bakışlarını takip ettim. Yanında ben varken, karşısındaki boş duvara içini haykırır gibi bir hali vardı. Gururu ayaklar altında çiğnenmiş birinin zarifliğini görmek, içimin bilmediğim bir heyecanla ve dehşetle kaplanmasına sebep oluyordu.

Avuçlarımin içine aldım narin ellerini. Sesim dışarı çıkmazken kendi içimde onunla konuştum saatlerce. "Bırakma kendini. Sana yeminler edemem, sözler veremem geleceğe dair, ben de sanıldığı kadar güçlü olmayan bir insanım nihayetinde. Basit, etten ve kemikten. Ama yanında olma gayretindeyim. Geceleri hıçkırıkların duyulmasın telaşına kapılmak zorunda değilsin veyahut bu yüzden ısırıldığı parmakların incinmek zorunda kalmaz belki de. Başını okşar ve sana her şeyin olduğu gibi kalmayacağını ve elbette geçeceğini hatırlatırım. Sana geçmişten daha güzel günler vaat edemem evet ama umudunu yitirmemen için dualar ederim Allah'a. Hem yol olursun belki bana. Bir hataya meyletmişken, dost sillesine tebessüm eder ve kimsesiz hissetmem sayende. Sana yarın toz pembe diyemem ama ye'se kapılmaman için elinden tutarım. Zaten ben zannedildiği kadar gülen biri de değilim aslında. Sayısız nimetler içinde olan birinin şükürsüzlüğü var üzerimde. Vele ki nimetten sayılmayan bir hayat gelir akla. Öyleyse var olmak lüksü şükre bahis gelmez öyle mi? Saçmalık. Sana bulanık sularda berraklar vaat edemem fakat diyorum ya işte ıraklara uğurladığın gönlüne ferahlıklar dileyebilirim yaratandan. Biliyorum, içinde duvarları bilinmezliklerden örülmüş ve yıkılmak bilmeyen kıyametler var, ben de yorgunum aslında. Sana neşesi bol sohbetler veremem belki ama güzel şeylerden de bahsedebilirim. Mesela, hava kararınca pencereden süzülen sokak lambası ışığında eşya silüetleri arasında gezinmek çok keyifli oluyor ya da pembe bir gökyüzünde bir kuşun uçuşuna hayranlıkla bakarken özgürlüğe duyulan özlem insana bilinmez bir huzur veriyor. Ya özlemek huzurlu olan ya da anmak aslında özlenen Yaradan'ı.

Ruhun meyledişlerini anlatmaya dalmayacağım şimdi de. Hem sen de yorgunsun, bin yıllık türküler sinmiş kulaklarına."

Sustum nihayet. Saate denk geldi gözüm. Vedanın üzerinden on dakika geçmişti yalnızca. Ancak ben, bu yere çakılmış ve zaten bu yerde var olmuş gibi hissediyordum. Konuşmaktan dudaklarım birbirine yapışmış ve ışığı kapanmıştı gündüzün. Uyuşukluğumu yaşarken, kafamın içinde tanık olduğum veda filmi başa sardı her bitişinde ve şu satırlar döküldü dilimden:

"Vedasını ederken alnını öpüşünde gözlerini yummuştun ya hani,
Alnını öperken onun gözlerinden akan yaş, senin yüzüne süzülmişti hani.
Bak o yaş bu gece de yüzünü ıslattı."

Veyahut yaşamışken tanık oldum zannediyordum. Kafamın içinde o güne gidip üçüncü bir kişi olarak yaşamak tekrar ve tekrar o günü ve ıslanmak aynı gözyaşının altında.

GARİP BELDE

NAFİA ANKÖZ

Zamansızca umuda verilmiş sözüm var benim.
Yorgun dizelerimin ardında saklı bir giz ve belki
de yüreğimdaki kelimeler kadar dipsiz...

Uzun bir yol ve son duraktaki son bekleyiş.
Umuda verilmiş sözlere atılan esrarengiz bir
son düğüm. Sevdanın yüreğe yakışanına umudu
varis eyledik, baharın tebessümünü pervasız
yüreğe nakşeyledik, mâhinin nurunu kılavuz,
sabrını ibret ettik.

Bir mabet, mabedin başında bir musibet,
musibetin ortasında bir şehadet, şehadet
yolunda bir kutsal emanet...

Adını yaz Kudüs' ün sessiz çocuğu! Sevdanı
Kudüs' e yaz. Kudüs senden umutlu, sen
umuda tutun, adını Kudüs' e yaz.

Duyduk ki göklere merdiven dayayan bir diyar
varmış, garip beldelerin birinde. Bekle sevgiliye
açılan göklerin kutsal şehri. Bekle ve gör ki;

Bir Türk, bir Kürt, bir Arap, bir Boşnak, bir
Kafkasyalı, bir Azeri, bir Türkistanlı bayrak açtı,
senin aşkınla yanıyor. Allah Azze ve Celle
göğlerin ve yerin ordusunu belki de senin için
hazırlıyor.

Adını yaz Kudüs' ün şehit çocuğu! Adını Beytü'l
Makdis'e yaz. Hz Ömer'in açtığı yola,
Selahaddin Eyyubi'nin yolunda, sen de vuslat
için adını yaz.

Arşa merdiven dayanmaz mı? Dayanır elbet. Bir
belde ki, tüm peygamberlerin emanetidir arşa
merdiven dayanır. Bir belde ki, kible olur
secdelerde arşta Rabb ile buluşulur. Bir belde
ki, bir Peygamber vuslat yolculuğuna çıkar. Bir
belde ki, şehadete çocuklardan başlanır. İşte o
beldede arşa merdiven dayanır.

Adını yaz Kudüs' ün yetim çocuğu. Adını arşa
yaz. Mabedin mihrabına küstüğü Mescidi
Aksa'ya adını yaz. Yaz ki adın cennete yazılsın,
yaz ki

bayramın cennet kuşlarıyla kutlansın..

Ey göklere merdiven dayayan kutsal şehir!

Ben Müslümanım sen İslam'sın. Ben Osmanlı torunuyum, sen Osmanlı emanetisin. Ben maddeye tutsağım, sen manasın. Ben dikenim, sen gül-i rânâsın. Manaya erdiğim demi beklersem, seni kaybederim. Abdülhamit'in yüzüne bakmaktan haya eder, şehitlerimin kanını nasıl öderim?

Filistin'in koca yürekli minik mazlumlari, adını arşa yazdı. Gök kubbeye bir merdiven de çocuk şehitleriyle dayadı.

Bekle asil Kudüs!

İslam'ın çocuğu İslambol' dan yola çıktı. Adını Kudüs'e yazmaya geliyor. Filistin' in yetimlerinin hakkını almaya, adını İslam'a yazmaya, sevdasını Kudüs'e yazmaya geliyor.

Bekle garip belde, bekle mazlumların garip şehri!

Osmanlı torunu ecdadının emanetine sahip çıkmaya geliyor. Mahzun kalan gül goncalarına adını yazmaya geliyor.

Feryatlara dayanmayan gamlı yüreklere adını yazmaya geliyor.

Kudüs'ün çocuğu, umuda atılan esrarengiz düğümleri çözmeye geliyor.

DERMANSIZ CÜMLE

FUNDA ALMAÇ ÇELİK

Gamlı üç nokta ile sonu gelmeyen cümle; öfke duymuştu sözcüklerine. Kırk yıllık hatır değil, kırk satır vardı her bir sözcük payında. Su gibi aziz olmak değil, odun gibi yanmak düşmüştü nasiplerine.

Alevin sırrına bürünmüş, sükunetin dibine vurmuş virgül bile derman olamayışının derdinden unuttur olmuştu sulh vazifesini. Dolunayın etkisinde kalmış bir diş misali... Günah keçisinin testere olduğu bir ağacın yığılması gibi...

Sırtında sözcük dolu çuvalı bir hamaldı cümle. Belki de bir kuş gibi... Ki kuşun yürürken ayaklarında, uçarken kanatlarında olan yükü; esasen omuzlarındaydı. Lakin kuş değildi cümle. Ne bir kanadı vardı ne de onu taşıyabilecek iki ayağı...

Karahindiba olmak istemişti cümle. Bir anlık olsa bile... Karahindibalar gibi üzerindeki tomurcukları bir üfleme ile rüzgâr eşliğinde saçıp, gelecek baharda filizlenecek yeni karahindibalara gebe bir toprak bırakmak istemişti.

EKRANA DOKUN, KALBİME DOKUNMA!

MERVE TUNÇKAŞIK

Uzun bir zamandır insan yüzlerinden çok ekranlara bakıyoruz. Sevincimizi, üzüntümüzü, kelimelerle anlatmaya çalışıyoruz. Sesimizle neşemizi duyurabilmek, titreyen sesimizle hüznümüzü yaşayabilmek zorlaşıyor her geçen gün. Ekranlar en yakın dosttan çok daha yakın artık. Aynı ortamları paylaşmak demek artık bir isim veya bir uygulama ile oldukça basit. Varlığımız bir isim ile kimlik bulurken ruhumuzu, kalbimizi aynı isme dahil edebiliyor muyuz? Edebimizi, hassasiyetimizi ismimizden ayırmaksızın kelimelerimizle yansıtabiliyor muyuz ?

Görünen o ki varlığı sadece isimlerde kalmış, kelimeleri tartışız, hesapsız etrafına dağıtıp incinecek kalplerin hesabını yapmayan, küçük harfleriyle yazdığı kelimelerinin büyük gücüne inanan ancak bir kelimenin bir ruhu yaralayabileceğine inanmayan, sözleriyle ateşleri dindirmek yerine kelimelerini ateşe odun yapan insanlar var artık. İnce ruhlara değmiyor mu sanıyorsunuz taş misali attığınız cümleleriniz, herkesi içinde yakmaya çalıştığınız öfkeniz? İncinen ruhumuzu, hassas kalbimizi bir yerlerde unuttuk. Herkesin bir kalbi olduğunu unuttuk. Güzel olan ne varsa paylaşabilmek

varken cümlelerle yaralamayı seçtik. Yunus Emre'nin : "Bir kez gönül yıktın ise o kıldığın namaz değil." sözünü unuttuk. Merhametin, hoşgörünün içimizdeki yerini kaybettik. Ekranlar, insanları kalplerinden uzak, ruhsuz insanlar gibi algılamamıza sebep oluyor. Görmediğimiz gözleri, duymadığımız sesleri varlıklarını ağ bağlantılarından ibaret hale getiriyor. Bizi bizden olana yabancılaştırıyor. Her ne kadar hissiz ekranlarla yaşamak zorunda olsak da içinde bulunduğumuz çağdaki hiçbir gerçek insan oluşumuzdan daha gerçek değildir. Kelimelerimizin de sesleri vardır. Kullandığımız harflerin ahenkleri vardır .

Gördüğü göze, değdiği kalbe bazen ipek yumağı gibi bazen acımasız bir kurşun gibi işleyen. Artık sözlerimizle değil ekrana dokunduğumuz parmağımızla acıtıyoruz kalpleri, incitiyoruz ruhları. Hepimiz yaşadığımız zamanda sıkıntılar yaşıyoruz biliyorum, canın yanıyor belki öfkелisin, seni anlıyorum ama

Ekrana dokun , kalbime dokunma!

ÇİZER: KÜBRA NUR DEMİRCİ

ÖNEMLİ OLAN BAKTIĞININ NE OLDUĞU DEĞİL, SENİN NASIL GÖRDÜĞÜNDÜR. ÇÜNKÜ HANGİ NİYETLE BAKARSAN ÖYLE GÖRÜRSÜN.

(KÜBRA NUR DEMİRCİ)

ÖNEMLİ OLAN BAKTIĞININ NE OLDUĞU DEĞİL, SENİN NASIL GÖRDÜĞÜNDÜR. ÇÜNKÜ HANGİ NİYETLE BAKARSAN ÖYLE GÖRÜRSÜN.

(KÜBRA NUR DEMİRCİ)

Seda Nur Çalışkan

BULDUM BENİ

Geçen gün bir teyzeye tanıştım. Beklediğim tramvay durağında şiddetle yanıma oturdu. Sanki kırgındı bana. Kızgın, küskün, anlamsız baktım yüzüne... Yavaş yavaş konuşmaya başladığını hissettim. Kalbini tutuyordu, bu kadar yaşa rağmen hâlâ zarif ve ince parmaklı elleriyle. Fakat konuşmuyor, sanki gözleriyle bana bir şey anlatmak istiyordu. Derin derin bakıyordu gözlerimin içine, onu konuşturmam için yalvarıyordu sanki. Ben bunca garipliğe şaşımama rağmen bir şey demiyordum. Zaten ne diyecektim ki? Kafamı çevirdim, derin bir nefes alıyordum ki, "ben" dedi. Döndüm, sanki çok önemli bir şey söyleyeceğini hissediyordum, diktim gözlerimi gözlerine. Ben, ben demenin diyebilmenin gururunu yaşıyor gibiydi ama yok daha derin bakınca teyzenin yüzüne sanki içinde ezik bir burukluk hissediyor ve bu burukluğu da

benim anlayabilmem için olanca gücüyle yüzüne yansıtıyordu. Zamanın geçtiğini bile kestiremiyordum sahi ya geçiyor muydu zaman, gitmeyecek miydim ben, Bu kaçınıcı tramvaydı? Binmemiştim, binmemişti..

Önümünden süratle geçen tramvaydan kafamı çevirip tekrar teyzeye döndüm. İçimde tarif edemediğim bir duygu vardı. Neydi bu sinir mi, heyecan mı, sabırsızlık mı? tam kestiremiyordum. Sanki teyzeye bağırıp, "anlat söyle ne diyeceksin?" diyecek gibiydim ama yok. Elimi, dilimi kaldıramıyordum. Teyze yüzüne vuran ılık rüzgarı dinliyordu. Belki de benden vazgeçip, onunla konuşuyordu. Teyze gözünü kapattıkça rüzgar daha sert esiyordu.

İçim ona sımsıkı sarılmak istiyordu en içten, en duygulu ama bir taraftan da yüzünü ilk defa gördüğüm bu teyzeye sinirli gibiydim, bana her baktığında kaşlarını çattığını seziyor ama görmüyordum. O böyle baktıkça iki düşman yan yana oturmuş ama birbirlerine zarar verecek güçleri kalmamış gibi bir gerginlik hissediyordum. Nihayet bu gerginliği yırtan bir ses, telefonumun sesiydi. Bir anda bu gergin, kasvetli bir o kadar da maneviyat içeren havadan kurtulacağımı hissettim. Elimi uzattım, heyecanla açmaya yeltendim ki teyze birden elimi tutup, "ben!" diye bağırды "bana vakit ayır artık ben" dedi. Bir şey demedim, hiçbir tepki veremiyordum. Sanki etraftakiler de anlaşmış gibi ikimiz arasında geçen bu konuşmaya dönüp bakmıyordu bile biz orda yok gibiydik. Başımı değil, kirpiklerimi eğdim. Ne demekti bu, niye böyle demişti bu teyze?

Kimsin, nesin, ne diyeceksin diyemiyordum, demiyordum. Nihayet benim tayin edemediğim bir zaman sonra teyze yüzüme baktı, bu sefer kaşlarını çattığını hissetmiyordum. Şefkat doluydu bakışı. Gene minnetle sarılmak istedim bu teyzeye ama üstümde kestiremediğim bir ağırlık var gibiydi. "Gözüme bir şey kaçtığına ve kısa süreliğine kapadığına bunun bir sebebinin olduğunu düşünürüm. Mesela, önümden geçtiğimde kötü bir şeyi görmeme engel olmuştur. Ya da kulağım tıkanıp kapandığında sorgunun en şiddetli olacağı günde hesabını vermek zorunda olacağım çirkin bir sözü duymayayım diyedir. Okuduğum bir kitabın, dinlediğim bir şiirin, yazdığım bir yazının hatta yediğim bir ekmeğin bile ulvi, ruhi ve dini bir sebebi olduğuna inanıyorum. Sonunu bilip yürüdüğüm yolların bile bir düzeni olduğuna inanırım. Bir kuş cıvıltısının bile bu evrende büyük bir sebep işgal ettiğine kalbim mutmain. Gözümü kapatıp evreni, hayatı, olanı biteni düşündüğümde bana ve insanlığa verilen bir çok hediye olduğunu görüyorum.

Evet bunları her gün görüyor, her gün bunlardan yararlanıyorum ama bu muntazam düzene şükürüm pek az. Bir gün içerisinde aradığım sorduğum çok insan var fakat bu kadar insan içinde Rabbim yok (evvel kendi nefsim). Derin bir telaş içindeyim bir koşuşturma sürekli daha ileriye hedefliyorum. Bu güzel bir şey ama bu koşuşturmada Rabbi unutuyorum. Kalbinde taşıdığın yükün ağırlığının farkındayım. Varlık alemi geniş. Ve bu alemdeki her var bir gün yok olmaktan korkuyor. Ama sen korkma. Buradaki varlığın taşa kayaya bağlı değil, elbet geçecek. Burada var olduğun sürece diğer var olanların hayatlarına ve kalplerine dokun. İçindeki sana değer ver! Düşünce ve fikirlerinin bir kimliği olduğunu unutma." teyze bunları söyledikten sonra ayağa kalktı, gitmek ve kalmak arasında ufak bir çizgide takılıp kalmıştı sanki. Dönüp "kim olduğumu sormadım" dedi. "Dur bir şey söyleme. Ben senim, seni sen etmek için geldim. Böyle yaşlı olmam seni şaşırtmasın çoğu insanın ruh yaşı kendinden çok önde gider." Sonra döndü yürümüyordu ama gittiğini hissediyordum.

Hareket etmiyordu ama gitmişti. Gözlerimin tek bir noktada donup kaldığını ancak tramvayın gürültülü sesiyle fark ettim. Sabit olduğu yerden gözlerimi kaldırıp sağa sola gezdirdim. Dudaklarımdan teyze kelimesinin döküldüğünü hissettim. Gitmiş miydi? Ya da zaten hiç gelmemiş miydi? Ayağa kalktım sanki içimde teyzenin sesi yankılanıyordu sanki değil öyleydi içimden benimle konuşuyordu. Niye şaşıyorum ki kendisi demişti o bendi, bendim o içimdeki ben. Anlamıştım; içimde çelişki yaşadığım, çoğu zaman ilgilenmediğim, unuttuğum içimdeki ben, beni kendime getirmeye gelmişti. Yürüdüğüm, hedeflediğim ve ulaştığım her yere seninle beraber gideceğim teyze, hayır hayır içimdeki ben. Buyurun o vakit içimizdeki bizi bir kulak verelim. Hiçbir fark ediş boşa değildir.

GÜNYÜZÜ GÖZLERİMİ KÖR ETME

HALİL İBRAHİM GÜLERYÜZ

Gün yüzü gözlerimi kör etme
zira,
Zindan dudaklarında nefesin
parmaklıklar,
Huzuruma yön veren ellerin,
Birikintide boğulan efkarımı,
Cevapsızca kurutuyor.

Veryansın, failsiz birkaç yangın,
İçimden geçen sana,
Derin nefeslerim bırakmaz kaygı,
Şu var oluş hikayen benimle şiir,
Hiçbir ordu askeri,
Kalbime vuramaz kargı.

Hüsrana uğramadan uğradım sana,
Selam bile etmem ona gülüm,
Sade zulümdür.
Mevsimleri seninle tadamadığım,
Kül misali dünyama rüzgarsız
kalmadığın,
Ömür...

SÜKUT UMA GÖM DÜ M

RABİA K.

16

YAZ 2021

En ufak bir hüznünde, kayalar kopuyor gönlümde.
Bir el uzatmaya, merhem sürmeye çalışırken engel koyuyordu aşılmaz setlerle.
Ne zaman yardım etmek istesem,
Bir yanımda engel oluyordu anlamsız sözlerle.

Tam kelimeler dökülüp, kanatan setler aşılmak istenince
Biri çekiyor sanki, kurtarmak mı yoksa can mı yakmak niyeti bilinmez içten gelen hiçlerle.
Harp meydanına dönmüş göz bebeklerinde,
Bir işaret bekliyor beklenmemesi gereken boş ümitlerle.

Bir adıma karşı bin geri adım yitkileriyle,
İlerlemek mi, geri mi dönmek? Kararsız hüzün nöbetleriyle.
Olduğu yerde kalmak mı? Dehşet saçan, sivri ve can yakan hesapsız temellerle.

O gün gelecek mi? Yoksa o günden önce ecel mi alıp götürecektir içimdekileri sessizce?
Beklemeli miyim ki bütün engelleri görmezden gelerek gelip geçen senelerle?
Bütün bu bekleyişlerin ardında kan revana boyanmış, bitap düşmüş bu bedenle,
Gidiyorum işte..

Gidiyorum işte! Sonlu sanılan ama sonsuzlukla boyanan sessiz çığlıklarla.
Gönlümdeki kabir gerçek kabre döndü, gel de gör bari bu sefer içten haykırıışlarla.
Geldin mi ben görmedim ama emanetim orada,
Gömülü, üstünde açan, her renkte anlam yüklü çiçeklerle bürünmüş kabristanda...

DENİZ

ADEM YAĞMUR

Ölü bir denizin mezar taşıyım şimdi.
Sahilinde ıslanıyor ayaklarım, gözlerim
ufukta batan güneşe dalmış.
Batmakla veda etmek arasında kalıyorum.
Güneşten kendimi alamıyorum ama o
gidiyor, ben kalıyorum.
Ölüdeniz'in sakin dalgaları arasında
gelgitlerimi yaşıyorum, günahlarım ve
ondan azade düşlerim...
Gelmek ve gitmek arasındaki ve'yi
yaşıyoruz. Ne kadar da kısa oysa, sadece
iki harf. Bütün sermayemiz olan tek hece...
Bütün bir ömür, anlatmanın hafifliğini ama
yaşayamamanın ağırlığını ruhunda hissede
hissede kaybolup giden kısa bir aralık...
Korkular ve ümitler, belki de ümitlerin
gerçekleşememe korkusu bütün bu
yaşananlar. Hiçbir şeyin sana kalmadığı
ama her şeye sahip olduğunu zannetmenin
korkusu olsa gerek. Olasılıklara bağlanıyor
insan sanki.

Yaşamak, bir dikili taşta meftun olduğunu
anlamadan sürüp giden hayali bir serüven.
Arkamda kimse yok, önümde hadsiz bir
deniz, hazırlıksız bir yolcuymuş şimdi.
Her şeyi görmeme rağmen, karanlık
kapkaranlık bir dünya gibi, arıyorum ama
hiçbir şey bulamıyorum, belki bir sandal
belki bir kürek ama nafile.
Ayaklarıma dokunan her dalga beni denize
çağırıyor, "gel, gel artık." diyor. Bir adım
atsam belki yanacağım belki boğulacağım
belki, belki...

Denizin sahibini arıyorum yok mu bir yolu
diyorum?
Yürüsem geçsem ya da kendimi bıraksam
dalgalara.
"Korkma!" diyor, "Üzülme! ben sana
kırılmadım, darılmadım da, beni bul." diyor.
Duyduğum seslere önce şaşırırsam da
neden sonra bu sesler beni teselli ediyor,
rahatlıyorum.
Mahcup bir tebessüm var yüzümde şimdi.
Kimse kalmasa da arkamda, yanımda sen
varsın diyorum ve buna inanıyorum.
Ölüdeniz gözlerimin önünde ışıltılı bir şehir
gibi canlanıyor ve oradan hoşsohbet sesler
yükseliyor gökyüzüne doğru, artık
korkmuyorum.
Biraz önce kıyamet sonrası toplanma alanı
gibi soğuk ve korkutucu gelen deniz şimdi
serin ve selameti bir vuslat meydanı haline
geliyor.

ÇİZER: RÜMEYSA G.

RAFLARDA SAKİNCE DURDUKLARINA
BAKMAYIN.HER BİRİ AYRI BİRER OLAY.
RÜMEYSA G.

RAFLARDA SAKİNCE DURDUKLARINA BAKMAYIN.HER
BİRİ AYRI BİRER OLAY. RÜMEYSA G.

Göz Nerede, Yol Nerede, Yordam Nedir?

NUMAN KARABUDAK

Sırtüstü seyrediyorum zihnimdeki karanlığı. Aklım ve gönlümde bir aydınlık doğurtacak doğurganlık bulunur mu? diye bekleşip duruyorum. Beklemek, düşüncenin sizi bir noktadan alıp bir başka noktaya doğru getirdiği yerde, bir hasıla elde etmek isteyişinizin somutlaşmış halidir, diyebilirim. Önce karanlık gördüğünüz şeyin ardından bakan göz, kimin? Sonra baktığınız karanlık nedir? Kaynağı biliniyor ise, eğer geriden bakan gözü tanıyorsanız, sonra baktığınız karanlığı ısıırıyorsa gözünüz bir yerlerden, işiniz yoluna koyuluyor demektir. Öyle hemen sevinmeyin. Daha yeni başlıyorsunuz, bilin isterim.

Dikenli yolları puslu ve karanlık havalarda yürümek istemez çoğu insan.

Ya yolu bilmez, yordam bilmekse işe yaramaz o an. Yahut yordam bilirse de yol bilmez, bu sebepten yine tam bir sükut-u hayale uğrar. İşte gördünüz ya, gözü bilmek, karanlığı tanımak yetmedi. Yol bilmek, yordamsız, müspet bir netice vermedi. Yordam bilmek, yolu bilmeksizin hedefe götürmedi. Götüremez de. Olmayan bir şeye varılamaz. Geçerek puslu, karanlık ve dikenli yolları, bir hedefe doğru yol almak için önce insanın kendi gerçekliğini idrak ederek iç yolunu keşfetmesi gerekir. İç doğru yol veren, henüz daha girişte farklı bir dünyaya doğru adım attığınızı ayırt ettirecek kadar soylu ve bizatihi bir yol verme olmalıdır bu. Çünkü biliriz ki kendinde olmayan insan, başka oluşları mümkün kılamaz. İnsanın kendine doğru yol alışı, diğer tüm yolların ne

olacağını ve değerini de belirleyecek olan en temel başlangıç noktasıdır. Nereye gitsek, nereye baksak yahut nereye kaçarsak, nereye saklasak ve görmezlikten gelmek adına her ne yaparsak yapalım, kendi benimizin ilahi kaynaktan kopup gelen varoluşsal çığılıklarına kayıtsız kalamayız, kalmamalıyız. Ancak bir kimse sağırılığı, yani akıl etmemek suretiyle hakikate sırt çevirmeyi irade ediyorsa, aklının ve gönlünün birleşerek "İşte sahih olan budur." dediği şeylere karşı körlüğü tercih ediyorsa, bindiği dalı kesiyor demektir. Böyle bir durumda insan, zamanla içinden gelen o ilahi sese karşı iradi bir sağırılık ve körlük eseri olan rahmetten uzaklaş(tırıl)ma ile müstahakkını buluyor. Kendinin "zalimi, haini, cahili" oluveriyor. Ancak böyle bastırabilir içindeki

hakikatin sesini. Ancak böyle kaçırabilir kendini, kaçırmak denirse buna. Sonu acı bir şuur haline dönüşen, kazananı olmayan bir kendinle savaş.

Rahmet yüklü anların son dilimindeyiz. Çocukluk zamanlarımızda tul-i emellerden arınık, hiçbir dünya telaşının olmadığı, hesap-kitap nedir, bilmediğimiz yaşlarda özlemler beklerdik bayram sabahlarını. Duru ruhumuz, saf benliğimiz bizleri olması gerektiği gibi kılardı, yapmacıklık henüz yabancıydı hepimize. Ne zaman ki bilmediğimiz şeylerin ardına taktık ömrümüzü, o zaman saflığından taviz verdik çocukluğumuzun. Ve bir daha asla öyle saf olamayacağımızı bilerek ya da gafil bir haldeyken kaybettik en kıymetli yanımızı. Şimdi yol bilsen, yordam bilsen ne ki? Giden gelmeyecek geri ve zaman ilmek ilmek işlerken akrep ve yelkovanla hatıraların izlerini, ömür her bir an ile törpülenirken tane tane, hayat dediğimiz hakikat tüm çıplaklığıyla vuruyorken yüzümüze kırımizi, bütün diğer şeylerin ne önemi var ki?

Ümitsiz olmak yaraşmaz Müminlere. Hiçbir karanlık,

Hakk'ın nuruyla aydınlanmaya niyet etmiş bir kalbi ebediyen mahsur bırakamaz koyuluğunda. Hiçbir acı, eskimek bilmez sevinçlere talip olanları yıldırılmaz. Hiçbir zorluk, tek zorluğu ölüm olan bir yolun taliplerini geri çeviremez yüce gayelerinden. Ve yeni bir dünyanın eşliğinde iken insanlık, oturup "göz nerede, yol nerede, yordam nedir?" diye soracak değildir inananlar. Kendi varlığını bulmak için bir kez olsun "İlahi Buyruk" ile tanış olmak yetecektir onlara. Sabırla, gayret ve sevgiyle aranan her sorunun cevabı, ilahi bir şefkatle malum olacaktır sormasını bilenlere.

Sırtüstü uzanıyorum. Bu vakitler üzerime bir ağırlık çöküyor. Uyumamak için yazıyorum. Sadra şifa olur mu, bilmem. Ancak hissedersen eğer, sana sesleniyorum. Ardımızda koşup duran atlı, zaman diyorum, geçiyor. Her yeni eskiyor. Her başlayan bitiyor. Her yaşayan ölüyor. Ölecek. Öleceğiz. Ya müjdemizi alacağız yahut tarifsiz üzüleceğiz... Sığıyoruz engin rahmetine Rahman olanın. Şimdi ölümün kardeşine doğru yola çıkıyorum. Kendine iyi bak. Selam ile.

KALBİMİZDEN ASILYORUZ

DARAĞACINA

MERYEM BİNİCİ

Artık boyunlarımız vurulmuyor evet,
Lakin kalbimizden asılıyorz darağacına!
Bahar muştularını salıyor, mevsimlere mahkum olan doğa
Merhamet nasıl fazla gelmişse zalimce atan tüm kalplere
İşte bu muştular da öyle fazla, öyle iğreti bu hain çağa
Bahar diyorsam da
Bir ihaneti tanımlar gibi zalimce öldürülen her çocuğa.

Boyunlarımız artık vurulmuyor evet,
Lakin her gün kalbimizden asılıyorz darağacına!
Tüm bildiklerinizi unutun!
Artık çocuklara masal anlatılmıyor,
Masalları yaşayan bizler,
Ölümü dinliyoruz kana bulanmış çocuklardan.
Ve mucize bekleyen gözlerimiz,
Tüm peygamberlerin ölümünden habersiz.
Keramet desen gören gözlerimizde sonsuz körlük.
Bugün de fazla görüldü çocuklara mutluluk!

Artık boyunlarımız vurulmuyor ama
Kalbimizden asılıyorz darağacına, evet!
Güneşi itinayla iliklerine süzen bu dünya,
Toprağın en soğuk tarafını yeğliyor çocuklara.
En kötü yataklar dahi tırmalamıyor sırtımızı,
Lakin rüyalar haram kabusu yaşayan masumlara!
Şimdi, açan her çiçek sanki gizli bir ihanetin tanımı,
Çocuklar yaşarken ölüyor mutluluklar belki ama
Ölürken gülümsüyor özgür Kudüs'ün çocukları...

Bu zulüm boyumuzu aşar,
Bu zulüm mutlu her kalbin ihaneti!
Bu zulüm, bir gün bizi de boğar...

ÇİZER: FATMANUR ALPER

"Kalpte bir doyumsuzluk vardır; onu Allah'tan başka hiçbir şey asla gideremez.

Kalpte bir karmaşa ve dağınıklık vardır; onu O'na yönelmekten başka hiçbir şey derleyip toparlayamaz. Kalpte bir hastalık vardır; onu ihlâs ve sadece O'na kulluk etmekten başka hiçbir şey iyileştiremez. "

/İbn-i Kayyim el-Cezviyye

GÖNLÜMÜZÜN BELİ BÜKÜLMÜŞ, GENCİZ SAYILIR MI?

MÜCAHİT KARATAŞ

Gece oldu mu duygularım bertaraf eder aklımı
Bilmem ki nedendir bu karmaşa
Her şeyi, her şeye yakıştırdım
Hiçbir yere sığdıramadım şahsımı
Dönüp baktım özüme, göremedim temâşâ
İçimden başka yerde bulamadım hasmımı
Herkesi kendime yabancı saydım
Beni en iyi ben bilirim sanırdım baştan başa
Sonradan idrak ettim muammalar içinde yaşadığımı
Kazısam adımları dağdan dağa, taştan taşta
Bu fânide bir iz bıraktım sayılır mı?
Herkesi görüldüğüyle aynı addettim
Münafıkta hiç hakiki iman aranır mı?
Dünya bakmazmış kara göze kara kaşa
Âkıbetimiz kaçınılmaz hep toprak mı?
Ey âdem yolunu kaybetme kapılıp da telaşa
Dünyada sıkıntı adettendir müteheyyic kalp bunu anlamaz mı?
Hayat büsbütün imtihan her şey gelirmiş başa
Bize yakışan ümidin ardından güzel bir sabır mı?
Derdimizi, tasamızı içimize attık
Allah'ın bildiği kuldan saklanır mı?
Ecel yakalayınca hiç bakmazmış yaşa
Gönlümüzün beli bükülmüş, genciz sayılır mı?

TEŞRİN

HAKAN AYDIN

Bin Dokuz Yüz Doksan Beş
Teşrin-i evvel der eskiler,
Yani; dallarından henüz düşenlerin, ebediistirâhatgâhında suyunu bırakmadan,
balçıkla bal olmak üzere, üzerine düşen kar tanelerinin ekşittiği mevsim: Ekim!
Ay mı derler buna yoksa... Acaba bu aya ben mi ekim?
Elbet var, var olmanın doğuracağı varlıklar,
Doğuracak dediysen vesile olunacak varlıklar.
Var olmaya değer miyim ya da var olmalı mıydım?
Bana sorsan var olmamalı, doğmamalıydım,
Der bedbin ve asi beşer.
Hâlbuki var edenin vâretmesine onca hamd ederken,
Bu söz Şeytanı şehvete getirmek değil de nedir?
Kim kendi doğumunu güzel gördü ki acaba?
Daha doğrusu kendini ölümlü gören güzel,
Varlığını izah edemeyen doğumunu tartışıyor.
Bu ne akıl dolu ikilem ve
Arıyor olduğun şey,
Burada hiç bulamayıp, yine de hep arayacağın şey
Aslında bulursun da
Önce kendinden, özünden başlamalısın.

...

BALCI AMCA

FUNDA ALMAÇ ÇELİK

Van Gölü'nün, gökyüzüne uygun renklere büründüğü, yol boyu muhteşem görüntüsüyle görenleri büyüleyen bir ilçeye veteriner hekim olarak atanalı henüz dört ay olmuştu.

Görev yerim iş bakımından oldukça yoğun... Her iş bitimi başka bir işin başlangıcı olur. Çoğunlukla araziye çıkar, rutin olarak büyükbaş ve küçükbaş hayvan kimliklendirme, aşılama ve sağlık taramaları yaparız. Günde bir sağlık çalışanı nöbetçi olarak ilçe müdürlüğünde kalır ve gün içerisinde gelen vatandaşların iş ve işlemlerini yapar ya da yazışmalar için evrak tanzim eder. Her yıl, bahar aylarında ilçeye gezginci arıcılar gelir, arılı kovanlarını konaklatmak için bize dilekçe ve beraberinde getirdikleri evraklar ile başvururlar. Bu kadar koşuşturmada bize eşlik eden ve en az bizim kadar çalışan aracımızı da unutmamak lazım...

Mevsimlerden bahardı, muzip kuş cıvıltılarının duyulduğu, mis gibi çiçek kokularının yayıldığı bir gündü. Güneş pencereye vuruyor, yanağımda tatlı bir sıcaklık hissediyordum.

Erik ağaçları beyaz beyaz çiçekler açmış, adeta doğanın güzelliğini katmerlendiriyordu. Az öteden beyaz bir kelebek bir karahindibaya konmak üzere kanat çırpıyordu. Tam ben doğanın bu müthiş senfonisine kapılmışken bir anda dikkatim, meslektaşlarımdan birinin bir yaşlı amca ile olan konuşmasına kulak kesilmemle dağıldı. Yaşlı amca gezginci arıcıydı. Uzun boylu ve iri yapılı bu amca kafasında saman sarısı renkte keçeden bir takke, sırtında omuzlarından diz kapaklarına kadar uzanan aynı renk tonlarında kaşeden bir gocuk, üzerinde bacaklarını saran gri renkte kumaştan ütüsüz bir pantolon ve ayaklarında kocaman siyah çizmeleri ile içten sıcak bir Anadolulu görünümü veriyordu. Arılı kovan desteklemesinden faydalanmak için şubemize bir dilekçe vermiş ve işinin bir an önce hallolması için arkadaşına baskı yapıyordu. -Arılarımın tespitini şimdi yapsan olmaz mı oğlum? diye sordu kendinden emin bir ses tonuyla. -Olmaz amca. Diye karşılık verdi arkadaş. -Neden olmaz? Diye diretti yaşlı amca. -Arkadaş gözlüğünün üstünden amcaya bakarak:

-Çünkü işlerimiz çok yoğun, belli bir sraya ve düzene göre çalışıyoruz. Hem şu an aracımız görevdeki arkadaşlarda. Ne ile gideceğiz tespitemiz?

-Seni cebime koyup götürüyüm. Olmaz mı? Diye gülümseyerek baktı Amca.

-İşlerin yoğunluğu arasında bunca baskı altında kalan arkadaş sinirlenmeye başladı ve: Dalga mı geçiyorsun amca ben senin cebine nasıl gireyim? Bırak da işimi yapayım. dedi. Yaşlı amca ayağa kalkarak:

-Yüce Allah (C.C) o kadar büyüktür fakat küçücük bir kalbe sığıyor. Ey sen insanoğlu! Ne diye büyöklenirsin ki benim cebime giremeyeceksin. Diyerek tüm bakışları üzerine çekti. Bu son söylediği cümle başta beni olmak üzere herkesi etkilemiş olmalı ki; odadaki çiftçisi ve memuru ile hepimiz amcaya hayretle baktık.

Kimdi ki bu amca? Ya da biz kimdik? Ne idik? Ne için dünyaya geldik? Kafamda soyut ve somut kavramlar birbirine girdi. Uzun bir tefekküre daldım. Bir süre bu son cümle üzerine düşündüğümü hatırlıyorum. Ki kendime geldiğimde yaşlı amca ile personel arkadaş çoktan tespitemiz dönmüşlerdi.

EMANET

SENANUR DENİZ

Kendisi bilir, suskunluğun istemini
Ne ister bilmez, bekler umduğunu
Bil ki göremez kimse içindeki seni
Uzat ellerini, kapatma pencerelerini

Ne dönersin arkanı sevenlerine,
Düşünmez misin gayri başka kalp?
Atar durur dayanamayan bir feryat
Sabır taşı değil bu sadece bir kalp!

Dönme, çevirme yüzünü kendinden,
Artık saklama emanetlerimi benden
Ne Makber ne Mona ne Leyla'yım ben
Garip bir beden, garip bir insanım ben

Duruyorum tek bir taşım kaldı senden
Bilmezsin, sevmek de bekler yürekten
Göremedin, hep sustun en derinden
Zekatını vermezsın bir gram sevginden

Bulut oldum, çarpıyorum karasından
Ne yağmurum var ne sıcak güneşinden
Yanan bir ateş, kapkara bir şimşekten
Umutlarım tükenir en beterinden

Sevmedin ama sevmiş gibi yaptın
Duymadın seninle konuşan gözlerimi
İstemedin ki hiç sana olan sevgimden
Ne duyacaktın ki ıssız gözlerimden?

Yol yok bitti şimdi burada adımların
Var git ulaşmanı bekleyen hayallere
Bana çok gördüğün bir tebessümün,
Nehir olup aktı, kuytu bir kaynaktan

Bir nefes değilsin ki yeniden doğayım
Kim bilir nereden, hangi çamurdan,
Kurudun da canlandın bir bedenden
Bensiz, sen olan, bizsiz bütününden

HAYATIN ANLAMINI OKUMAK

MERAL YILDIZ

Okumak nedir, sadece kitap ya da yazılı bir şey okumak mı? İnsan neleri okumalı, nasıl okumalı, anlamalı ve anlamlandırmalı?

Peygamberimiz Aleyhisselatu Vesselam'a nazil olan ilk ayet neden okuydu, hiç düşündünüz mü? Neden iman et, Rabbine teslim ol, tevbe et, secde et değil de oku?

İlk ilahi hitap okuydu. Hem de hiç okuma yazma bilmeyen ümmi bir insana, oku emri ilginç değil mi? Demek ki sadece yazılı şeyler okunmuyor, okuyacak daha çok şeyin gizleri saklı bu ilahi emirde.

Oku belki de tüm vahyin özüyü. 6236 ayetin kilit ayetiydi. Kur'an-ı Kerim'de sıkça geçen bir ayeti kerime daha var "akletmez misiniz?"

İnsanın okuması ve aklını devreye sokması, onun varoluş aleminde izlemesi gereken en önemli yol. Oku, aklını kullan ve anlamını kavra hayatın. İnsan neleri okumalı? İnsan her şeyi okumalı. En önce kendini okumalı kendini okur, anlar ve tanırsa Yaradan'ın hitabını daha doğru okur, anlar ve yaşar. Kulluğunun insanlığının gayesini şifrelerini çözer.

İnsan insanı doğru okumalı. Bazen yanlış insanları doğru okuyamadığımız zaman, kapanmaz yaralar açarlar yüreğimizde. Unutulmaz acılar kazırlar zihin duvarlarımıza! Hayatı doğru okumak, canlı cansız her varlığı... Bazen büyüklerimizden ilk gün yaşandığı gibi taze anılar dinleriz, hiçbir kitap okumadan hatta okuma yazması olmadan nasıl biriktirdiler bu bilgileri sizce?

Nasıl kıymetli bilgiler bunlar, hiçbir kitapta bulamayacağımız eşsiz tecrübeler. Onların hayat okumalarıdır, insanı okumalarıdır. Bazen yüzlerindeki derin çizgilerde yılların acısını hüznünü okuruz, bazen küçük bir çocuğun ışıltılı gözlerinde sevinci, mutluluğu okuruz bazen soğuk bakışlarda kini ve nefreti okuruz, böyle düşünmüş müydünüz okumanın geniş anlamlılığını? Hayatımızı ve içindeki her şeyi doğru okuyup doğru anlama ve yaşamamız dileğiyle....

Hakkında birçok olumlu ve olumsuz eleştirinin olduğu, kimilerince gereksiz abartıldığı düşünülen ve kimilerince de yeterince idrak edilememiş olarak anılan bu film, Kapadokya bölgesinde bir otel işleten Aydın karakteri üzerinden anlatılmaktadır. Kurgu ve oyunculukları es geçip bu yazıda sadece bir izleyici gözünden filmi anlatmak istiyorum.

İKİ

FİLM AYŞENUR ÖZDEN

UYKUSU

Aydın, Kapadokya'da babasından kalan otelde kız kardeşi Necla ve karısı Nihal ile birlikte yaşamaktadır. Bu üç karakterde de ortak olarak gözlemlediğim, üçünün de egoist insanlar olmasıydı. Üçü de kendilerini tatmin etme amacıyla buldukları uğraşlarda oyalanıp bir yandan birbirlerine değmeden yaşamaya çabalıyorlar, diğer yandan birbirlerini iğnelemeleri ve aşağılamalarıyla boğuşuyorlar. Karşılıklı top atmalarla devam eden bu kavga Necla'nın, geceleri yazı yazmakla meşgul olan abisi

Aydın'ın odasına gidip abisinin yazılarını eleştirmesiyle ateşleniyor. Necla'ya göre Aydın, yazılarında herkes tarafından kabul görme ve beğenilme gayretinde olan bir yazar ve bunu tiksintiyle anlatıyor. Söylenilenlere karşı tam anlamıyla gıcık olan Aydın karakteri, okları Necla'ya çevirip kendisinin en azından bir şeyler yaptığını ve kardeşi Necla'nın bundan bile aciz olduğunu söyleyip iğneleri bu kez de ona batırıyor. Burada kimilerince bir bahane, kimilerince gerçek bir eylem olarak görülen Necla şu sözlerle devam eder:

“Kafasında daha fazla fikir barındıran biri, diğerlerinden daha eylemci sayılır. Hiçbir şey yapmasa bile.”

Filmdeki karakterlerin duyguları ve ruh halleri o denli güzel aktarılmış ki kimi zaman duygudaş olduğunuz karakterlerde kendinizi görüyorsunuz. Bu yüze vuruş, filmin daha da içine girmenize sebebiyet veriyor. Karakterlerde gözlemlenen mimiklerde yaşantımızda pek çok kez rastladığımız gurur, kibir ve aşağılamayı ayakuçlarınıza kadar hissediyorsunuz.

Ahlak ve vicdandan çok kez bahseden filmde bütün erdemleri barındırıyor olmanın verdiği küstahlık çok iyi analiz edilmiş ve aktarılmış. Aydın ve karısı Nihal arasında geçen bir diyalogta Aydın, karısının onu neden sevmediğini sorar ve çok etkilendiğim şu cevabı alır:

“Aslında iyi öğrenim görmüş, dürüst, hak gözeten, adil bir insansın. Yani genel olarak böyle olduğu söylenebilir, buna diyecek bir şey yok. Ancak yeri geldiğinde bu erdemlerinle insanı boğan, ezen, küçük düşüren, aşağılayan bir hava taşıyorsun. Bu dürüst düşünme tarzınla bütün dünyadan nefret ediyorsun gibisin. İnananlardan nefret ediyorsun çünkü inanmak sana göre az gelişmişlik, kara cahillik belirtisi. Öte yandan herhangi bir inanç, bir ideal taşımayanlar diye inanmayanlardan da nefret ediyorsun. Yaşlıları, geri kalmışlıkları, tutuculukları, özgür düşünemedikleri için; gençleri ise özgür düşünceleri yüzünden, geleneklerden kopuk oldukları için beğenmiyorsun. Halkın ülkenin çıkarlarının en önde olması gerektiğini söyler durursun.

Ama her karşına çıkandan, hırsızmış, soyguncuymuş gibi kuşkulandığın için halktan da nefret ediyorsun. Nefret etmediğin insan yok neredeyse. Yalnız bir kez olsun durumunu gerçekten güçleştirebilecek bir davayı savunduğunu, kendine bir fayda sağlamayacak duygular beslediğini görebilmeyi ne çok isterdim. Ama bu mümkün değil.”

Bu vurucu cümlelerin üzerine Aydın, “Karşımızdakini olduğu gibi görmeyip onu tanrılaştırmak; sonra da sanki böyle bir tanrı olabilirmiş de olmuyormuş diye ona kızmak. Bana biraz haksızlık etmiyor musun?” der. Aydın karakterine öyle bir yerden bakış açısı verilmiş ki düşünmeden, kafa yormadan atlatamıyor insan. Film boyunca süregelen tartışmalar zihin açıcı olmakla beraber o anlarda karakterlerin kendilerini düşürdükleri

halleri görünce gülmeden edilmiyor. Filmde detaylar çok fazla olduğundan hepsine yer vermek elbette mümkün değil. Genel bir kanı olarak filmde hiçbir şey olmuyormuş gibi sanılsa da aslında Aydın karakterinin filmin başında ve sonunda aynı kalmadığı görülmektedir. Filmin son sahnelerinde Aydın'ın aslında hiç haz etmediği ve karısı Nihal'den kıskandığı Levent öğretmenle geçen tartışma yer almaktadır. Öğretmen olan Levent, evlilik sırasının ablasında olmasından ve maaşının yarısını ailesine gönderdiğinden henüz evlenememiş ve Aydın'ın karısı Nihal ile birlikte köy okullarına yardım topladığı söylenen biridir. Tartışmada Levent'in zenginlik imaları Aydın'ı rahatsız etmiş olması üzerine Aydın, yine ahlak ve vicdan üzerinden Levent'e yüklenmiştir. Bunun üzerine tartışmayı kapatıp oradan ayrılmak isteyen Levent Shakspeare'den şu dizeyi söyler:

“Vicdan, güçlülere korkutmak için düşünülmüş, korkakların kullandığı sözcükten başka bir şey değildir.”

Ve elini masaya vurur,

“Bizim vicdanımız, güçlü kollarımız; kılıçlarsa yasalarımızdır.”

Aydın ise Voltaire'den şu sözlerle kapanışı yapar:

“Aldanmak yaptığımız her işte şaşmaz yazgısı hepimizin. Her sabah parlak işler tasarlar, gün boyu budalalık ederim.”

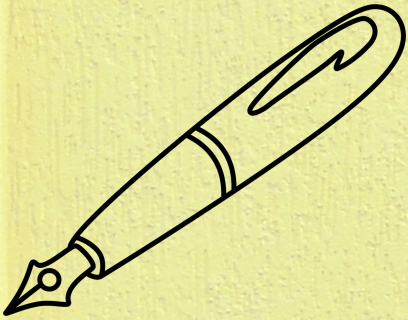

ŞEFFAFLIK

Şeffaflık..

Kendi gibi davranmaktan korkan insanlar
Özünü saklayıp olmak istediği gibi davrananlar
Onlar kibirliler çıkarıcılar anlamsızlar
En çok da şekilciler
Güvenli değilsiniz
Siz, siz değilsiniz
Karmaşada büyümeye çalışan bir ben
Ne çok yalnızım yanınızda
Ne çok üşüyorum soğduğunuzda
Bazı insanlar var
Her yer kalabalık
Görüntüler sesler uğultular
Hiç dinmeyen koşturmaları
Böyle olmamalı olmamalı
Uzak dursunlar
Beni benimle sessiz bıraksınlar...

SORDURMA

Yazamam çizer miyim
Okurum bilmez miyim
Sorular sormadan ben bu hayatı
Anlamaz mıyım
Öğren merak et ve bak
Boşluk boşluk
Anlamadın sen
Bilirim de yaşayamam
Baktığımı göremeden mi körleştim
Yaşa unut sev
Kelimeler okunduğu gibi değiller
Yaşarsın anlatamazsın
Anlarsın sevemezsin
Sevdiğini görebilsen burada kalamazsın
Yollar var içimde bana gelen
Gitmek istedikçe çivilenen
Kara delik büyüyor mu
Çiçeklerim çoğalıyor mu
Sordurma bana bunları

MERVE AÇIKSÖZ

ACABA SENİ SEVİYOR MUYUM?

RABİA YAVRU

Seni seviyorum; düşlerimde,
ipek bir hamak üzerinde.
Uyurken, bulutların üstünde.

Seni seviyorum,
ağzından çıkan her kelimeyi yakalamak
ve seni bir cam kürenin
içine hapsetmek istercesine.

Seni seviyorum.

Gülüşünü,
hayır hayır düşünü.

Bir bulut kadar güzel ve elle tutulmaz oluşunu.

Tuttuğum bir dilek gibi,
çıldırılmış bir böceğin, gece lambamın
etrafını tavafı gibi,
senin etrafında dönüyorum.

Seni seviyorum çünkü
ben çok üşeniyorum çok...

Canım süt çekti.

Onu ikimizden de fazla seviyorum.

Bana onu getirmen için,
sana bu kadar dil döküyorum.

Sakın unutma: En önce, en çok,
tahmin edemeyeceğin kadar fazla
sütü,

sonra da seni seviyorum...

SON YAZI

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

(Bu yazıda ("") tırnak işareti; vurgu veya alıntıları belirtmek için kullanılmıştır.)

Sadra şifa kitabımız Kuran-ı Kerim "İkra" emri ile başlar. Bu sırlı kelimenin anlamı yalnızca bir metni sözlü harflerle okumak değil, "anlamak, dinlemek, toplamak" manasındadır aynı zamanda.

Tefekkür eder Hz. Mevlâna, "İkra" diye başlayan bir kitabı nasıl anlatabilirim? "Dinle!" diye anlatabileceğini düşünür ve bunu BİŞNEV! kelimesiyle ifade eder.

Bişnev, Farsça'da şenidan mastarından emir kipidir ve dinle anlamına gelir. Bişnev, Mesnevi'nin ilk kelimesidir, ilk hitabıdır, ilk emridir, ilk davetidir zira tanış olmak için, anlamak için, sevmek için öncelikle dinlemek gerekir.

Hz. Mevlana, dinlemenin anlamını besmele ile anlamlandırır. Mesnevi'sine "b" sesiyle başlayarak özel bir kapının anahtarına işaret ediyor.

Biliyoruz ki Kuran-ı Kerim ve bütün semavi kitaplar Besmele ile başlar. Hatta Kur'ân'ı Kerim'de besmelesiz başlayan tek sûre Tevbe sûresidir ki Bismelenin "b" sırrı, onun ilk kelimesi olan "berâetün" kelimesinin b'sinin noktasında gizlidir. Ve "beraatün" bir uyarıdır. Elbette bu işaretler, ehline malumdur. Böylece Hz. Mevlânâ eserine başlarken kendine mahsus bir tarzda besmele çeker. Çünkü biliriz ki, Besmelesiz başlayan işten hayır gelmez.

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

Bu bağlamda Rabbimiz'e göre kün "ol" ne ise biz kullara göre de "besmele" odur. Yani Allah'a cc kul olan herkes; tüm işlerine, her gönlünden geçirdiklerine besmele ile başlar ise istek ve arzularını gerçekleştirmiş olurlar. İnsani aklı ile bütün işlerim gerçekleşmedi diye şüpheyeye düşenlere Hz. Mevlânâ der ki: "Yaradan seni senden daha iyi bildiği ve seni senden daha iyi koruduğu için etmiş olduğun duada bulunanları senin hayrın, selametini için kabul etmedi." Hz. Mevlânâ; her istek, arzu veya endişenin sonucuna göre sükûnetini muhafaza edemeyenlere şunu söyler; "Deme bu niye böyle, yerindedir o öyle, hele sen sonu seyreyle, bak gör Mevlam ne eylerse güzel eyler."

Alemlere rahmet Peygamber Efendimiz'in sav "ilim şehrinin kapısı" olarak vasıflandırdığı Hz. Ali ra, "Kuran-ı Kerim ne ise Fatiha odur, Fatiha ne ise Besmele odur, Besmele ne ise b odur. İşte ben b'nin altındaki noktayım" "İlim bir nokta idi, onu cahiller çoğalttı." buyurur.

Allahu alem, hep o noktayı anlatmak için yazılmıştır cümle ilimler.

O nokta ki, besmeledeki be harfinin teknesinin altındaki noktadır. Sadrında kıymetli bir nükte taşır.

"Nasıl ki kainat Kuran'da mündemiçtir, Fatiha dahi Kuran'ın mücmel bir fihristesidir. Başındaki Besmele Fatiha'nın yüksek manalarını kapsar bir cevherdir ve o Besmele'nin başındaki "be" dahi, tıpkı koca bir ağacı kalbinde taşıyan bir meyve gibi o manalara hamiledir. Ve be'nin altındaki nokta ise o meyvenin çekirdeği gibidir, ta bütün o ağaç bir tek çekirdekten biiznillah sümbülleniverir ve mümbit bir dimağda misliyle neş'et eder."

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

O nokta ki, "tevhid noktası" dır. Lakin o noktaya gelebilmek için, evvela Mesnevi-i Şerifin tavsiyesine kulak vermek, dinlemeyi bilmek lazımdır zira "olmak" lığın yolu, "bilmek" ten geçer "bilmek" ise dinlemek ile başlar.

"Dinle; kalp kulağı ile duyup sonra sana seslenen insan-ı kâmilin sesini dinle. Şayet insan-ı kâmilin sesine talip isen, böyle bir insan olmak muradıdaysan dinle. Besmele Kuran'ın anahtarıdır; Bişnev de 'Mesnevi'nin. Anahtar olmasını bilenlerin kilidi açabileceğini unutma!"

Dinlemek...

Sohbet dediğimiz muhabbet yolu, dinlemekle açılır, dinleyebilmek için az konuşmak gerekir. "Layık olmayan tarzda söylenecek sözlerin israf edilmesi, genel hüküm olan 'israf haramdır' kâidesince haramdır." denir. Söylemekten ziyade dinlemektir marifet; dinleyen öğrenir, öğrenen bilir, bilen "olmaya" yol bulur.

Bununla birlikte "kendilerinin dinlemeden öğrendiklerini zannedenler ise 'Gör zahidi kim sahib-i irşad olayım der' beytinde anlatılan manaya düşer" denir.

"Nerede bir kulak varsa, ondan yol gösterici yol hasıl olur. Nerede bir taş varsa, söz dinlerse eğer, taş olmaktan çıkar, yeşim derecesine yükselir. Evet, göz yol göstericidir, ama kulak yol buldurucudur. Kulak, eğer doğru ağızdan çıkan sözleri işitirse, göz gibi yanılmaktan da ârîdir ve o doğruyu görmez ancak doğruyu bulur. Tabi bu durum, söz bir kulağından girip, diğer kulağından çıkanlar ve kalpleri ve kulakları mühürlü olanlar için değildir."

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

“Bişnev, ‘Dinle!’ demektir. Dinle ki, içindeki inleyiş seni boğmasın. Dinle ki, dilsiz, alfabetiz mânâ kalbine aksın. Dinle ki, açılmaz sandığın kapılar sana açılsın. Dinlemek anlamaktır. Kim konuşursa konuşsun, ağzından ballar aksa da söylediği her kelime bir müjde taşısa da dinlemeyi bilmiyorsan, tıpkı denizin ortasında susuzluktan şikâyet eden âvare gibisin.”

Can canın kıymetini bildiği ölçüde kıymetlidir. Bunun için; dünyevi makam, sıfat, isim gibi insanları birbirlerine karşı mesafeli tutan duvarları yok saymak gerekir.

(Müberra Aktürk) “Kişi bilmediğinin düşmanıdır.” ya hani. Dost olmak için bilmek, bilmek için dinlemek gerek. İnsanı yaratan, şekil veren, kalp, göz ve kulak veren Rabb’imiz; “Birbirinizi tanıyasınız diye sizi farklı farklı yarattım” buyururken, farklılıklarımızın birbirimizi sevmeye engel olmadığını özellikle belirtmekte. Bu farklılık sadece fiziksel farklılıklar değil elbette. Yaşamlarımız farklı, sevdiklerimiz, sevmediklerimiz... Hayallerimiz, ümitlerimiz başka başka. Senin başına gelen benim başıma gelmedi doğrudur ama seni anlamama engel değildir bilirim. Her insan bir âlemdir sonuçta. Yüreğinden çıkan söz yüreğe oturur, dilden çıkanın müşterisi kulaktır. Sen yüreğinle söyle, yüreğimde yerin hazırdir bilesin.

Uzun, zor ve meşakkatli yolculuklar muhabbet ede ede gidilince kısılır sanki. Mesafeleri yakınlaştıran, zorlukları kolaylaştıran muhabbet, sevgi ile söylemek, sevgi ile dinlemektir.

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

İnsanın doğarken çıktığı hayat yolculuğu bazen zorlu ve dayanılmaz bir hâl alabilir. İşte o an insanın en fazla sevgiye ve muhabbete ihtiyacı olduğu andır. “Çocuklarınıza en çok kızdığınız, sinirlendiğiniz an, onların size en çok ihtiyacı olduğu andır.” demişti bir düşünür. Kızgınlıklar, kırgınlıklar, küskünlükler olduğunda hayatta, yapmamız gereken çok kolay aslında, daha fazla sevgi, daha fazla muhabbet.

Dinle diye inleyen bir nesil var yanı başımızda. Kendisini dinletmek için avuç avuç paralar harcayan, samimi bir dosta, su ve hava kadar muhtaç! İletişim çağında muhabbetsiz bir iletişim içindeyiz. Uzakları yakın eden pek çok araç, yakınımızdakileri irak etmede.

Derdi veren dermanını da vermiş elbet, yeter ki iyileşmeye niyet et! İlk adımı atan ol, en yakınından başlayarak dinle, önce kendini dinle. Hoşça bak zatına, yüreğinde yer aç kendine.

Kim olursa olsun dinle, ne yapmış olursa olsun anlamaya çalış. Bir adamcağız kötü yoldan para kazanıp bununla kendisine bir inek almış. Neden sonra, yaptıklarından pişman olmuş ve hiç olmazsa iyi bir şey yapmış olmak için bunu Hacı Bektaş Veli'nin dergâhına kurban olarak bağışlamak istemiş. O zamanlar dergâhlar aynı zamanda aşeviymiş. Hâlini Hacı Bektaş Veli'ye anlatmış ve Hacı Bektaş Veli can kulağı ile dinlemiş ancak “Helal değildir.” diye bu kurbanını geri çevirmiş.

Bunun üzerine adam Mevlevi dergâhına gitmiş ve aynı durumu Mevlana'ya anlatmış. Mevlana ise bu hediye kabul etmiş. Adam aynı şeyi Hacı Bektaş Veli'ye de anlattığını ama onun bu kurbanı kabul etmediğini söylediğinde, Mevlana söyle demiş; “Biz bir karga isek Hacı Bektaş Veli bir şahin gibidir. Öyle her leşe konmaz. O yüzden senin bu hediyeni biz kabul ederiz ama o kabul etmeyebilir.”

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

Adam üşenmemiş kalkıp tekrar Hacı Bektaş dergâhına gitmiş ve Hacı Bektaş Veli'ye, Mevlana'nın kurbanı kabul ettiğini söyleyip bunun sebebini bir de Hacı Bektaş Veli'ye sormuş. Hacı Bektaş da şöyle demiş; "Bizim gönlümüz bir su birikintisi ise Mevlana'nın gönlü okyanus gibidir. Bu yüzden, bir damlayla bizim gönlümüz kirlenebilir ama onun engin gönlü kirlenmez. Bu sebepten o senin hediyeni kabul etmiştir".

Öyle engin bir yüreğimiz olsun ki, derdi olan bize koşsun, pişman olan ilk bize versin müjdeyi. Gönül derdi olana gönül doktoru olabilelim. Bizi öldürmeye gelen bizde dirilsin. Maksada sabırla erişilir, aceleyle değil. Sabret, doğrusunu Allah daha iyi bilir. Eyvallah..." (Müberra Aktürk)

"Konuşmak için önce dinlemek gerektir
Konuşma cihetine dinleme yolundan gir
Dinlemeksizin konuşmak
Ancak Allah'a mahsûstur"

Hamuş! Suskun... Sus...

"Gaflet perdesi tamamıyla yırtılmasın, mihnet tenceresi yarı ham kalmasın diye susturdular bizi. Kulağımız kalmadı ama baştan ayağa kulağız. Ağzımız söylemiyor, dudağımız yok ama baştan başa sözüz."

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

“Bişnev!

Dinle Allah aşkına!

'Gel, gel Allah aşkına!' diyorsan, 'Hamuş!' ol sen de...

Niçin susarız?

Dinlemek için. Evet, en duru susmak, dinlemek içindir. Dışarıdaki dünyanın çığ gürültüsünü unutmak için susarız. Acısıyla, can yakışıyla, düş kırıklıkları ile kendi dünyamıza sığınmak için susarız. İşte o an dinlemek başlar. Dinlerken dinlendiğimiz bir sığındır bu.

Bişnev! Dinle! Sırrının esrarı burada açılır. Okşayıcı bir el gibi dokunur ruhunuza kelimeler. Sese nefese bürünmüş dost gibi kokan sevgilinin terine bulanmış kelimeler dinleme kanatları ile inşirah eder sadrınızı. Ve ardından anlamak gelir.

Bulma. Budanma. Sayıklama, unutma artık hepsi geride kalmıştır. Anlama en berrak sade haliyle yüreğinizi bir anne eli gibi sarıp okşamıştır.

Susmak yalnızlık...

Dinlemek yalandan yalın kalmak...

Anlamak hep bildiğinin hiçe çıkmasıdır.

Susmak yalnızlıktır; çünkü yalnızlık içsel kimliğimizdir. Doğum yeri, doğum tarihi, anne adı baba adı silinmiştir, okunmaz.”

“Bişnev diye başlıyor Mesnevi'ye Mevlana. Yani, Dinle!

Dinle, anla, öğren....

Peki neyi?

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

Hatırlamayız ama her şey o bizi hipnoz edecek denli etkileyici sese karşı verdiğimiz özgüven dolu bir “Bela/Evet” ile başladı. Daha beden yoktu ama can kulağı vardı, vardı ki duyabilmiştik O sesi. Ve kabul etmiştik o hiçbir varlığın kabul etmediği teklifi: insan olarak gelecek ve insan olarak kalacaktık o hayal aleminde. Emanetti artık “insanlık” bize...

Sonra, alem değişti. Yolculuk başladı. Hatırlayamasak da. En güvenli yerde, ruhumuz bedenle bütünleşirken, işlev kazanan ilk organımızdı kulak ve o kulakla duyduğumuz en güzel ikinci sestiy anne sesi. Daha görmeden, dokunmadan, sadece duyarak öğrenmeye başlamıştık.

Dinle diyordu o ses, dinle ve öğren. Işığın gölgesi bize güven verirken.”

“Sahi, neden cezbeder ki musiki insanı?

İçimizdeki güzelliği, saflığı, ruhumuza üflenen o nefesin sahibini hissettirdiği için midir acaba? Acaba o ilk aleme, O sese götürüyor da can kulağımız bizi, ondan mıdır?”

“Aşkın gök kubbesinden üç elma yerine üç kelime düştü:

Sus!

Dinle!

Anla!”

BİŞNEV NEDİR?

FATMA ZEHRA AKYİĞİT

“Sonra 'Bişnev!' dedi Mevlana. 'Dinle!'
Sonra 'Bişnev!' demiştim ben de! Dinle! Hâmuş ol dinle! Kendin
ol dinle! Tövbe et dinle! Affet dinle! Ama dinle! İlle de dinle!
Sath-ı müdafaada meşruiyet aramak senin neyine!
Dinle! Hataya bedel, günaha kefaret biçmek senin neyine!
Dinle! Cüceler dev, ayaklar baş olmuşsa cüceyle boy, devle güç
yarışına girmek senin neyine!
Dinle! Akıllar uçmuş, fikirler gitmiş, duygular yerle yeksan
olmuşsa, namus, edep haya, en çok da namustan, edepten,
hayadan, akıldan fikirden yoksunların eline düşmüşse
konuşmak senin neyine!
Sus ve dinle!
Hâmuş ve Bişnev!
Talipsen kara bahta, kör talihe... Dinle!
'Gel, gel ne olursan ol, yine gel!' diyorsan, 'Hâmuş!' ol sen de...
Sonra da 'Bişnev!' de En Sevilene!
Ve semaya dursun yürekler AŞK'ın önünde.”

(Bu yazıda ("") tırnak işareti;
vurgu veya alıntılarını belirtmek
için kullanılmıştır.)

MEVLANA

**BİLDİKLERİNİ ANLAT,
AMA AKIL VERMEYE KALKMA.
ANLATILANLARI İYİ DİNLE,
AMA HEPSİNİ DOĞRU SANMA.
SESSİZ KALMAK BİR ŞEY
BİLMEDİĞİN ANLAMINA
GELMEZ, ÇOK KONUŞMAK DA
ÇOK ŞEY BİLDİĞİNİ
GÖSTERMEZ.
HERKESİ KENDİNE EŞİT GÖR,
HER KİM OLURSA OLSUN
BİR İNSANI KÜÇÜMSEMEK
AKILSIZLIK, ÇOK BÜYÜK GÖRMEK
DE KORKAKLIKTIR. CESARET
AKILDAN GELİRSE CESARETTİR,
BİLGİSİZLİKTEN GELİRSE
CEHALETTİR.**

Sosyal Medyamız

www.bisnevdergi.wordpress.com

bisnevdergi@gmail.com

[@bisnevdergi](https://twitter.com/bisnevdergi)

1k

[@FatmaZehraAkyigit](https://twitter.com/FatmaZehraAkyigit)

[@bisnevdergi](https://www.instagram.com/bisnevdergi)

Fatma Zehra Akyigit

t.me/bisnevdergi

BİŞNEV DERGİ

Adım adım büyüyoruz birlikte...

BİŞNEV DERGİ

web sitesi okunma istatistikleri

5.000

4.000

3.000

2.000

1.000

0

2021 ŞUBAT

2021 MART

2021 NISAN

2021 MAYIS

2021 YAZ

